Написав Olya J
Середа, 04 листопада 2020, 00:35

Опущені руки. Погасла надія...
Хіба так буває у християнина?

Буває. Як серце омите сльозами...
І далі іти більше сили не стане...
А холод ночей пробирається в душу
І думка пекуча знов очі зворушить...

Буває! Не видно кінця темним ночам,
Не чуєш пісень, або чути не хочеш...
І погляд пустий вкотре тихо сховаєш,
Розради собі вже давно не шукаєш.

Здається ніхто вже не чує, не знає,
Як часто тривога така огортає,
І в тиші нічній розчиниться молитва,
А серце відчує: іде справжня битва!

Опущені руки... і сил вже немає...
Хіба в християн безнадійно буває?
Настане хвилина - Бог скаже тобі:
Я завжди був поряд у тій боротьбі.

Я силу молитися знову давав
І душу спокоєм Своїм наділяв.
І те, що в словах ти сказати не міг,
У кожнім зітханні твоїм розумів!

Тебе ні на хвилю Я не залишав...
І в битві тяжкій Я тебе піднімав.
Не чув ти, не бачив і не відчував,
Ти думав: лишив Я, а Я не лишав!

Погасла надія? А Я залишаюсь
Тим Богом, якого пізнав ти... і знаєш?
Опущені руки Я знов підіймаю!
Дитино, довірся, Я міцно тримаю!